

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 17. Quomodo quodam sancto die Veneris viderit Christum
Dominum defunctum, fueritque miraculosè ducta ad ipsum suscipiendum
in Regio templo sancti Benedicti, ac susceptum in sacra Communionem ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPVT XVII.

Quomodo quodam Sancto die Veneris viderit Christum Dominum defunctum, fueritque miraculosè ducta ad ipsum suscipiendum in Regio templo Sancti Benedicti, ac susceptum in sacra Communione tulerit intrà se, tanquam in sepulchro, usque ad Pascha.

Quodam die sancto Veneris (anno 1616) mihi comparuit Christus Dominus defunctus, in specie lamentabili, ut vehementer obstupescerem, & consternerer, quòd illum viderem tantà dignum commiseratione; conabar ab eo auertere oculos, & recurrere ad DEUM, petitura ab ipso lumen, nè deciperer. Cùmque aliquamdiu ita fuisset comparata, intulit mihi Divina Majestas suavem vim, ut aspicerem illud exanime corpus, ac tum Persona Christi Domini, quæ erat unita illi corpori, mihi dixit: Marina, quare me auerfaris, quare me spernis? respondi: Domine, tu scis, quòd te non auerfer, multoque minus spernam; sed reluctor, quia timeo, nè decipiar in rebus adeò inuistatis. Dominus mihi dixit: Accede huc, & tangere vulnus mei lateris. Accessi, & tetigi illud, statimque sensu prodeuntes ex corde Christi Domini per idem vulnus quosdam radios, quasi igneos, amoris Divini, pertinentes usque ad meum cor, quod amore ipsius incendebant. Postquam autem ita aliquamdiu fuisset affecta, dixit mihi Dominus: Noli esse incredula.

Aliàs eodem die sibi Dominus delegit vivum sepulchrum, in quo recondideretur tanquam defunctus, utpote in corde istius sue Famule, quemadmodum ipsa refert sequentibus verbis: Cùm pluribus diebus caruissem sacrâ Communione, eò quòd tunc necdum haberem Oratorium domi, quodam die Jovis sancto sub vesperum, ex Divino instinctu, ardentissimis æstuans desiderijs, dixi: Magnopere Te, Dilecte ac Domine mi opto suscipere in Divino Sacramento; sed contines meum corpus in-

firmum ac imbecille, quò minus possit adire Templum ad te sumendum. Si tu, mi Domine velles, posses me bene deducere ad Templum sancti Benedicti, ubi hodie, ex privilegio tui Vicarij Apostolici, te possunt suscipere tui Fideles, præsertim in tali necessitate constituti, in quali sum ego. Duc me Domine, quia potes, & noli me usque adeò affligere. Sed non volo miracula. Bene est (dixit Dominus) vis denique ire ad Templum, ut me suscipias, & nè id fiat corporaliter. Bene dixisti. Itaq; parate, ac attende, volo enim tibi præstare istâ gratiam: sumes me, eritque tua anima sepulchrum mei mortui corporis, & tridui spatio illud ibi videbis cum stupore, ac intimo dolore, & solatio tuo, usque ad diem festum meæ Resurrectionis, atque tum ibi ostendam, quomodo fuerit peractum hoc mysterium. Sed cave, nè tibi eveniat in ista præparatione, de qua tibi dixi, quòd eveniret cuiquam fæminæ rusticæ, ad cuius domum Rex, benefactorus ipsi, & gratificaturus, vellet venire, ut in ea diversaretur, atque cui præcepisset, ut sibi præpararet hospitium, & ipsa hoc facto cogitabunda ac sollicita prospiceret per fenestras, & januas suæ domûs visura, veniatne Rex, & num compareat, jamque egrediatur ex palatio, cogitans, quòd nisi id faceret, nec haberet istam sollicitudinem, Rex non esset venturus ad ipsius domum, neque illi exhibiturus promissam gratiam. *Hac similitudine Divina Majestas illam voluit instruere & monere, ut moderaretur nimios timores, atque consternationes, quibus in ejusmodi eventibus percelleretur, applicando mentem rebus alijs, quòd metueret illusionem.* Audità istâ reprehensione, nè delinquerem in eo, de quo fueram monita, valdè

valdè mihi attendi totâ illâ die, & nocte, usque ad diem Sanctum Veneris, quo sub horam diei undecimam agens in meo recessu cum DEO, vidi advenientes quasi aliquantum eminus, bono ordine, multos Angelos, qui appropinquantes dixerunt quatuor Angelis mihi assistentibus: Venimus nomine DEI ad istam creaturam, ut ipsam comitemur, ducamûsque ad quendam locum nobis à Domino constitutum. Et conversi ad me, dixerunt mihi: Soror nostra, venimus nomine DEI, ut te abducamus: visne ire nobiscum, unâ cum istis tuis sanctis Angelis, qui etiam te deducunt, & comitabuntur? Ego stupens id, quod mihi dicebatur, respondi, me velle, ac desiderare, ut in me impleatur Divina voluntas. Hoc dicto, venerunt quatuor Angeli cum cæteris, & cooperuerunt me pallio coloris amœnissimi, quasi cœlestis, valde cærulei & lucidi, intexti splendidissimo auro, duxeruntque me tali tamque arcano modo, ut quasi me non viderim, neq; senserim, donec me reperissem in Templo Regio sancti Benedicti, circumdatam ab omnibus illis beatis Angelis, qui me duxerant, & collocatam ad pedes Sacerdotis Religiosi, eo tempore porrigentis sacram Eucharistiam alijs pijs hominibus, unde & ego eam ex manibus ipsius suscepi, quem, puto, bene agnovissem, si illum deinde vidissem. Post sumptum Divinum Sacramentum me inveni in quadam magna & interiore profunditate, vidi que me conversam quasi in quoddam sepulchrum, in quo quiescebat cadaver Christi Domini, ad cuius pedes prostrata ipsum adorabam, & venerabar admirandis affectibus, quos mihi Dominus communicabat, erantque modo commiserationis ac doloris, propter mortem & passionem Divini Agni, quem Æternus ejus Pater pro salute hominum tradiderat ad mortem in manus peccatorum; modo gaudij, propterea quod viderem jam cessavisse afflictiones, dolores, ac tormenta, & crucem mei amantissimi Domini, & mundum naturamque humanam salvatam, ac redemptam ex captivitate diaboli per eundem Dominum, & valore pretiosi ipsius sanguinis; atq; etiam, quod

brevi illum essem visura gloriosum & resuscitatum suâ propriâ virtute, ac impassibilem. Hæc omnia simul, & alia, quæ mihi Dominus communicabat, me mirabiliter afficiebant. Post hoc fui reducta ad meum Angelum ab iisdem Angelis, qui me deduxerant, & illo triduo perleveravi in dictis affectibus. Adveniente die Dominicâ Resurrectionis, sub diluculum agens cum DEO, vidi sacratissimam animam Salvatoris, in specie Divini, speciosissimi & ardentissimi, lucidi ac splendidissimi Solis, qui se collocans quasi in conspectu sui sacratissimi cadaveris, illi appropinquabat, quoad usque contingeretur à Divinis ipsius radijs, & sic se infudit sanctissimo corpori, vivificando illud ac animando ad motum omnia ejus sacra membra: quo mysterio peracto, surrexit admirabiliter Dominus suâ propriâ virtute, resuscitatus, gloriosus, ac retinens stigmata suorum vulnerum in latere, manibus, atque pedibus, & tanquâ victor ac destructor mortis. Ego sui magno interno gaudio repleta, propter gloriam istius Domini, & quando ad me redij ex raptu, non vidi ipsum amplius.

Hæc visio fuit tam admiranda, quam proficua, de qua dubitari potest, fueritne ista spiritualis, cum ipsa non potuerit se eo conferre corporaliter? hoc enim fuisset petere miraculum, & DEUS approbaverit bonum modum, quem ea in re observaverat. Nihilominus potuit utique Divina Majestas plus illi dare, quam petiverit, atque facere, ut eam Angeli ducerent corporaliter (quamvis modo invisibili hominibus) utque ibidem re ipsâ ac verè sumeret sanctissimum Sacramentum ex manu Sacerdotis: quod quidem ita fuisse factum, intellexit (anno 1614) à suis Angelis.

Deniq; voluit Dominus suam Familiam recreare, deducendo illam operâ Angelorum ad ipsum sanctum sepulchrum, ubi fuerat sepultus, quemadmodum ipsa refert:

Quodam die, ait, me duxerunt mei sancti Angeli per quendam longam viam suavissimè olentem, & virentem, atque rapti in ecstasim, inveni me tandem in magno templo, in cuius quodam sacello vidi se-

pulchra

pulchrum cum prægrandi lapide sepulchrali, aliquantum elevato à terra, versis anteriorem Capellæ partem. Contuli me eò, & adoravi sanctum illum locum, utpote sepulchrum, quod ego valde opraveram videre, ubi fuerat repositum corpus meum Domini, milliesque illud modò ad unam

ejus partem, modò ad alteram me collo- cando, amanter consalutavi. Post hoc fui ducta per quasdam civitates, & ego ferventissime commendabam DEO necessitates illorum populorum, ut Divina Majestas illos converteret, atque ità cessavit visio, & inveni me in lecto.

CAPUT XVIII.

De Resurrectione Christi Domini.

Vando advenit dies Paschatis, summo mane vidi Christum Dominum resuscitatum, gerentem stigmata suorum sacratissimorum vulnerum in manibus, & corpore impassibili, atque glorioso, coram sacratissima Virgine Domina. Nostra, & ex speciali ipsius illustratione interna, vidi illum distribuentem quàm amantissimè ac benignissimè omnibus suis creaturis, volentibus illa acceptare, & ijs rectè uti, bona & merita, quæ suà sacrâ morte ac Passione pro nobis obtinuit, quæ admodum Pater, qui suis filiis, quos enixe amat, distribuit panem, quem suo sudore, & labore illis est lucratus; atque ego indigna etiam accipiebam meam partem cum magno solatio ac desiderio obtinendi ea bona, quæ iste Dominus ac Pater noster, tam libenter, & cum tanto amore nobis communicabat, sensiq; deinceps tantam famem ac sitim illorum consequendorum, ut nescirem quâ ratione sedarem hanc sitim, nisi accedendo ad Divinam Majestatem, & sumendo ipsum in sanctissimo Sacramento, sicut feci toto Paschate.

§. I.

Alias conspexi Christum Dominum, qui cum magna Majestate stabat brachio dextro exporrecto in altum instar benedicens, & altero amplexabatur crucem, ornatam vexillo, quòd in illa sacra cruce viciisset mortem, diabolum, & peccatum. Erat Divina Majestas propè nuda, eum in

modum, quo solet pingi in sua Resurrectione, & ad latus suum habebat sellam, supra quam jacebat vestis, quæ erat instar pluviæ, & videbatur mihi esse confecta quasi ex pretioso purpureo holoserico, habebatq; ornamentum circumquaque elegantius, quàm cogitari possit, ex gemmis diversorum colorum, erant enim aliæ candidæ, aliæ rubræ, aliæ virides, quæ recreabant animam, ac ad se attrahebant. Desigebam in illa veste oculos, tantumque non magis quàm in Christo Domino, atq; imaginabar mihi, essetne eadè, quâ ipsum ter quaterve videram indutum in Festis sanctissimi Sacramenti, de qua mihi dixerat, quòd significaverit gloriam & puritatem suæ sacratissimæ Humanitatis; quamvis aliunde mihi fuerit visa esse diversa, & dicebam intrà me: Quid potest significare ista vestis exuta & separata à suo sanctissimo corpore Christi Domini, cum ipse, quod semel amore nostri, & pro nostra salute assumpsit, nunquam dimiserit? Hæc mihi cogitanti aperuit Divina Majestas, qualis esset, dicendo mihi: Ista vestis, quâ vides separatam à meo corpore, id quod tibi accidit adeò captu difficile, quia dicis me, quod semel assumpsit & indui amore hominum, nunquam amplius dimisisse, quod est verum, non est illa quam esse cogitas, sed est vestis meæ mortalitatis & meorum dolorum, ac laborum, & ignominiarum, atque crucis, quâ erat induta mea Humanitas, ut illis satisfacerem meo Æterno Patri pro offensis hominum, ipsosq; adjuvarem, & eruerem ex potestate diaboli, quod per meam mortem est completum,

Ee

itâ